

full DOMINICAL

PARAULA I VIDA

† LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Cardenal arquebisbe de Barcelona

La precarietat laboral

El papa Joan Pau II, en una de les seves encíclics socials —la titulada *Laborem exercens*—, va recordar un principi que ensenya sempre l'Església: la prioritat del treball enfront del capital. Aquest principi té plena actualitat en aquest temps de tant d'atur i de tanta precarietat laboral.

Amb motiu del passat 1 de maig, els moviments obrers cristians de Catalunya i Balears i les delegacions de Pastoral Obrera de les diòcesis de Catalunya van fer una declaració en què reconeixen que l'atur baixa en diverses comunitats autònomes, entre elles Catalunya.

Tanmateix, darrere d'aquesta notícia continuen havent-hi més de 4.450.000 persones a l'atur. I els cristians presents en el món obrer es pregunten: què hi ha darrera d'aquest fet? Quants llocs de treball indefinits s'han destruït i han estat substituïts per llocs de treball precaris?

Aquests moviments denuncien que la precarietat laboral cada vegada repercuteix més fortament en les persones, les famílies i la societat. Incertesa, inseguretat i inestabilitat emocional i econòmica que deriven en problemes de salut físics i psicològics. Es produeix també una dependència de la família i d'entitats socials i caritatives que impedeix tenir un projecte de vida personal.

Aquests moviments també constaten dificultats per exercir la funció educativa i de suport de la pròpia família i un creixement de la pobresa, amb les dificultats per viure el treball amb plenitud o la por constant de perdre la feina.

El papa Francesc s'ha manifestat en diverses ocasions contra el que ell anomena una «economia d'exclusió». En la seva exhortació programàtica titulada *Evangelii Gaudium* (n. 53) diu: «Així com el manament de no matar estableix un límit clar que assegura el va-

lor de la vida humana, avui hem de dir *no* a una economia d'exclusió i desigualtat d'ingressos. És una economia que mata. És increïble que no es faci notícia que un vell que es veu obligat a viure al carrer, mor de fred, mentre que una baixada de dos punts a la borsa sí que aparegui com a titular.»

El treball és un dret fonamental, no una almoïna. Hem de fer nostra la causa de Jesús, que aixeca sempre la persona humana en la seva dignitat; el treball ha de promoure la humanització i la solidaritat.

No obstant les dificultats presents, els cristians en el món obrer inviten a actuar amb esperança. «Volem recordar —diuen— que el que som és gràcies a molts homes i dones conscients de la seva dignitat obrera, que van aconseguir molts avenços en el terreny laboral, sindical, social i cultural... Com a cristians i cristianes compromesos en el món del treball, estem convençuts que no ens equivocarem mai quan ens posem al costat de les persones que més pateixen l'explotació laboral, la discriminació i l'atur, i volem reafirmar-nos en aquest compromís.»

Seria urgent —ho he dit moltes vegades— que es pogués arribar a un pacte de totes les forces socials de l'Estat per iniciar un procés que portés a unes iniciatives creatives per trobar alternatives a l'atur, la pobresa i la desigualtat. Ens hi juguem la salut i el futur de la nostra societat.

ENTREVISTA

Fer-se gran dins l'Església

ELISENDA ALMIRALL

Diumenge 17 de maig es va celebrar a Montserrat la cloenda del 10è aniversari del bisbat de Sant Feliu de Llobregat. L'Elisenda Almirall, de la parròquia de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú i membre de la Delegació de Jovenutut de Sant Feliu, va ser dels joves que van arribar al Monestir caminant... i una de les primeres persones que va rebre la confirmació de mans del bisbe Agustí Cortés.

Com vàreu viure la jornada, els joves?

El clima que es va crear durant la cloenda va ser molt emotiu. Alguns dels joves van prendre consciència que també formaven part de la història del bisbat i això és important. A la pujada a Montserrat volíem evocar l'Església pelegrina, aquella que camina malgrat les inclemències, la que no s'atura pels entrebancs. Amb aquest camí fet, doncs, ens presentem als peus de la Mare confiats que la seva companyia ens ajudarà a anar descobrint la ruta.

Què va significar rebre la confirmació?

La confirmació va significar un *fer-se gran* dins l'Església, un punt d'inflexió per voler conèixer a fons el Crist que ens havien ensenyat a casa. A part de la família, en aquest inici haig de donar les gràcies al vicari de la parròquia, que va ser qui amb el seu exemple va mostrar-me que valia la pena comprometre's i arromangar-se per l'altre i per Jesús.

Quina és la clau de la bona sintonia entre joves de la diòcesi?

Una de les claus d'aquest sentir-se de «Sant Feliu Jove» crec que ha estat el fet de treballar en xarxa, sumar realitats... Només avançant conjuntament i conscients que som guiats per l'Esperit podem transmetre als adolescents i joves l'alegria de creure i, així, encoratjar-los a pujar al vaixell que tant estimem.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

A la taula de Jesús

En Miquel, un infant de nou anys afectat per una discapacitat intel·lectual greu amb retard psicomotriu —de qui ja vaig parlar en una glossa anterior—, ha fet la primera comunió acompanyat de familiars i amics. Una mare catequista, experta i lliurada a aquest servei de la comunitat, l'ha preparat. Arribat el dia, en Miquel ens comunicava la seva joia mitjançant el llenguatge gestual amb què es relaciona. Moment especial el del Parenostre, quan va veure que la majoria dels presents el resaven amb aquest llenguatge que ell empra, gràcies a la projecció en una pantalla dels gestos corresponents. Moment joiós per a ell, emotiu per a tots els qui l'acompanyàvem, com ho va ser el moment de rebre la comunió, viscut amb seriositat i emoció.

En l'estona d'acció de gràcies, els seus pares van fer aquesta pregària: «Pare! Passes per les nostres vides una vegada i una altra, esperant que et sapiguem veure, que et reconeguem; estimant-nos i convidant-nos a seure a taula amb Jesús [...]. Sabem de la teva capacitat infinita d'estimar i perdonar. Amb en Miquel, tingues també ben a punt la teva capacitat infinita d'emocionar-te, perquè és un nen que

emociona: per les seves sortides úniques i extraordinàries; per la capacitat d'encomanar les rialles; per la seva capacitat de sorprendre i de sorprendre's; per la seva capacitat d'atacar els nervis; per la seva capacitat de no rendir-se i trobar recursos allà on sembla que no n'hi ha; per la seva capacitat d'entendre i de fer-se entendre; per la seva capacitat de fer-nos a tots una mica millors; per la seva immensa capacitat d'estimar. Si vols que l'àpat vagi bé, tingues també molt a mà la teva paciència infinita. Te'n caldrà molta i molt sovint.

»I si, malgrat tot, la situació et desborda una mica, el nostre darrer consell és que et fixis en les seves germanes, com l'estimen i es deixen estimar; observa com el busquen i com es deixen trobar per ell; mira bé com l'animen i com l'admiren. Són autèntiques mestres a passar una vegada i una altra, i encara una altra i una altra i totes les que convingui, per la vida d'en Miquel. I ell les veu, les reconeix, les estima i s'asseu a taula amb elles. Gràcies, Pare, pels nostres fills i per anar-los acollint a la taula de Jesús!» «Que us faci créixer el Senyor, a vosaltres i als vostres fills» (Sl 115,14).

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP MARIA ALIMBAU

Kafka, Pascal, Hello y Einstein

Franz Kafka, judío observante de la misma época de Nietzsche, tiene un **aforismo** —sentencia breve y doctrinal que se propone como **máxima**— sobre una **comeja**. La comeja es una «*ave rapaz nocturna, más pequeña que el búho, con un pico fuerte, especie de cuervo, que emigra al centro de Europa en invierno*».

Kafka, con su inteligencia, nos hace observar:

—«Algunos dicen que **una sola comeja podría destruir el cielo**».

—Pero ello no constituye **ninguna prueba contra el cielo**.

—**Porque el cielo** significa precisamente... **imposibilidad de comejas**.»

Blas Pascal, matemático, geómetra y filósofo católico, decía que:

—«Es una larga y extraña guerra aquella en la que la **violencia** se empeña en oprimir la **verdad**. Todos los

esfuerzos reunidos de la **violencia**, no alcanzan a debilitar la **verdad**. No hacen sino enaltecer la **verdad** aún más.»

Ernesto Hello, intelectual y escritor católico francés, explica:

—«No es lo mismo: **incomprensible** que **ininteligible**.

—**Incomprensible**, nos dice que está por encima de la inteligencia.

—**Ininteligible**, está por debajo. Es el **objeto** que **falta** a la **inteligencia**.

Incomprensible: es el **misterio**.»

En votación hecha por los medios de comunicación social más importantes del mundo, fue **elegido** como el «**Científico más importante del siglo xx**» el doctor **Albert Einstein**. Suya es la frase:

—«Lo más **maravilloso** que podemos **experimentar** es: **el misterio**.»

Lectures missa diària i santoral

15. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setmana) [2Co 6,1-10 / Sl 97 / Mt 5,38-42]. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sacrament (Madrid 1809 - València 1865), vg. fund. adoratrius a Madrid (AESC, 1850). Sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, verge.

16. ■ Dimarts [2Co 8,1-9 / Sl 145 / Mt 5,43-48]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. iv); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir; santa Lutgarda, verge.

17. ■ Dimecres [2Co 9,6-11 / Sl 111 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. ■ Dijous [2Co 11,1-11 / Sl 110 / Mt 6,7-15]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

19. ■ Divendres [2Co 11,18. 21b-30 / Sl 33 / Mt 6,19-23]. Sant Romuald (s. xxi), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980). Sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliàna Falconieri, vg. servita (†1341).

20. ■ Dissabte [2Co 12,1-10 / Sl 33 / Mt 6,24-34]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

21. ■ † Diumenge vinent, XII de durant l'any (litúrgia hores: 4a setmana) [Jb 38,1.8.11 / Sl 106 / 2Co 5,14-17 / Mc 4,35-41]. Sant Lluís Gonzaga (Mànua 1568 - Roma 1591), religiós Jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

Lectura de la profecia d'Ezequiel

(Ez 17,22-24)

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancaatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancaatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs.

Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

Salm responsorial (91)

R. És bo de lloar-vos, Senyor.

És bo de lloar l'Altíssim, / de cantar al vostre nom, Senyor, / de proclamar al matí el vostre amor, / i de nit, la vostra fidelitat. R.

Els justos creixeran com les palmeres, / es faran grans com els cedres del Líban; / plantats a la casa del Senyor, / creixeran als atris del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la meua Roca no co-neix la injustícia. R.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure, sense veure'l; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos, per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos, com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.»

Deia també: «¿A què podem comparar el Regne de Déu? ¿Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.»

Jesús anunciava el Regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

Lectura del libro del profeta Ezequiel

(Ez 17,22-24)

Esto dice el Señor Dios: «Arrancaré una rama del alto cedro y la plantaré. De sus ramas más altas arrancaré una tierna y la plantaré en la cima de un monte elevado; la plantaré en la montaña más alta de Israel, para que eche brotes y dé fruto y se haga un cedro noble. Anidarán en él pájaros de toda pluma, anidarán al abrigo de sus ramas. Y todos los árboles silvestres sabrán que yo soy el Señor, que humilla los árboles altos y ensalza los árboles humildes, que seca los árboles lozanos y hace florecer los árboles secos. Yo, el Señor, lo he dicho y lo haré.»

Salm responsorial (91)

R. Es bueno dar gracias al Señor.

Es bueno dar gracias al Señor / y tañer para tu nombre, oh Altísimo; / proclamar por la mañana tu misericordia / y por la noche tu fidelidad. R.

El justo crecerá como la palmera, / se alzará como cedro del Líbano; / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atrios de nuestro Dios. R.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso; / para proclamar que el Señor es justo, / que en mi Roca no existe la maldad. R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,6-10)

Hermanos:

«Siempre tenemos confianza, aunque sabemos que, mientras vivimos, estamos desterrados lejos del Señor. Caminamos sin verlo, guiados por la fe. Y es tal nuestra confianza, que preferimos desterrarnos del cuerpo y vivir junto al Señor. Por lo cual, en destierro o en patria, nos esforzamos en agradarle. Porque todos tendremos que comparecer ante el tribunal de Cristo, para recibir premio o castigo por lo que hayamos hecho mientras teníamos este cuerpo.»

✠ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 4,26-34)

En aquel tiempo, decía Jesús a las turbas: «El Reino de Dios se parece a un hombre que echa simiente en la tierra. Él duerme de noche, y se levanta de mañana; la semilla germina y va creciendo, sin que él sepa cómo. La tierra va produciendo la cosecha ella sola: primero los tallos, luego la espiga, después el grano. Cuando el grano está a punto, se mete la hoz, porque ha llegado la siega.»

Dijo también:

«¿Con qué podemos comparar el Reino de Dios? ¿Qué parábola usaremos? Con un grano de mostaza: al sembrarlo en la tierra es la semilla más pequeña, pero después, brota, se hace más alta que las demás hortalizas y echa ramas tan grandes que los pájaros pueden cobijarse y anidar en ellas.»

Con muchas parábolas parecidas les exponía la Palabra, acomodándose a su entender. Todo se lo exponía con parábolas, pero a sus discípulos se lo explicaba todo en privado.

COMENTARI

IGNASI RICART, CMF

La llavor que creix tota sola

Jesús parla del Regne de Déu en paràboles i nosaltres no podem donar per descomptat que les entenem tot seguit. Per entendre-les no cal un talent especial, sinó una fe profunda. Jesús no diu res que no sapiguem. Parla d'allò que és nou, inesperat. Hem d'entendre que Déu és tot altre i que actua d'una manera diferent que els éssers humans. Però alhora és tan humà que, malgrat que no l'entenguem, hem de dir: Sí, és així, així ha de ser; m'ho diu a mi i ho he d'aprendre.

Amb la paràbola de la llavor que creix sola, Jesús ens vol dir que no tenim cap motiu per al descoratjament quan nosaltres no podem veure gairebé res del creixement amagat i misteriós del Regne de Déu. Es manifestarà el dia de la collita. La llavor que creix sola donarà unes espigues ufanes en la collita. La imatge del gra de mostassa parla també de la poderosa actuació de Déu que es manifesta a través de la Paraula de l'Evangelí. És la narració d'un creixement en contrast: una llavor petitíssima que és imatge del Regne de Déu. La llavor de mostassa és una realitat quasi invisible, sovint envoltada d'incomprensió i de fracàs. Però l'antítesi és l'esplendor de l'èxit final: la planta de mostassa a prop del llac de Tiberíades pot créixer fins a tres metres d'alçada, «amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra».

Totes dues paràboles són la narració d'un creixement. El text posa a la llum el misteriós dinamisme que hi ha entre els dos pols, el de la llavoreta i el de l'arbre, el del gra de blat i el de l'espiga. El pagès ha sembrat tirant la llavor i se n'ha anat a reposar i tanmateix aquella llavor està carregada d'energia i continua tota soleta el seu itinerari automàticament —*automatè*, com diu l'original grec. Déu ja ha plantat el seu Regne: aquest arriba inesperadament, amagat, paradoxal. Jesús diu: com l'acció meravellosa de Déu fa créixer una gran planta d'una llavoreta de mostassa, així seguirà el magnífic compliment del Regne. L'Evangelí suggereix una actitud: ens cal esperar. Sí, la realització del Regne no depèn de nosaltres, sinó de Déu. Per part nostra, cal que estiguem disponibles al do de Déu, confiant en la seva Paraula que creix en la interioritat del nostre cor. Ens cal conrear la interioritat.

AGENDA

Actes i conferències

Congrés del Laïc a Catalunya.

Ja està en marxa la preparació del Congrés del Laïc a Catalunya, que se celebrarà al monestir de Poblet els dies 2 i 3 d'octubre de 2015. En comunió amb els bisbes catalans i amb les delegacions de laics dels bisbats, es vol crear una xarxa de laics i laiques, fer sentir la veu dels seglars dins l'Església i renovar l'espiritualitat laical. Els tres àmbits del Congrés són: Laics en l'Església, Cristians en el món i Espiritualitat laical. El lema és «Ser més Església, servir més el món». Per a més informació i inscripcions: www.laicat.xxi.cat

El Seminari organitza una convivència d'escolans.

De l'1 al 4 de juliol, a la casa de colònies Mogent-Maristes, a Llinars del Vallès, per a nois d'entre 9 i 15 anys. Un espai de trobada i pregària per clarificar la seva vocació. Inscripcions: Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231, t. 934 541 600).

Jornades d'Estudis Franciscans. «Estitls franciscans ara i aquí», en l'Any de la Vida Religiosa. Dia 19 de juny (10-18 h), a la Facultat de Teologia (c/ Diputació, 231). Dia 20 de juny (10-18 h), al Monestir de Pedralbes (Baixada del Monestir, 9). Entrada lliure. Informació: t. 934 161 812.

Sessions de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa. Dilluns 15 de juny (19 h), amb Rita Marzoa, periodista, membre d'Òmnium Cultural i del grup de periodistes Ramon Barnils. A l'auditori de la FJM (c/ València 244, 1r). Informació: t. 934 880 888, a/e: www.fundaciojoanmaragall.org

Institut Emmanuel Mounier de Catalunya. Dijous 18 de juny (18.30 h), Assemblea de l'IEMC (oberta a tothom) al Seminari Conciliar - FFC (c/ Diputació, 231).

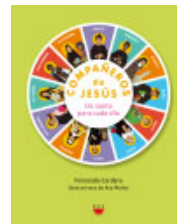
Asociación Adoradoras de las Esclavas del Sagrado Corazón (c/ Mallorca, 232). Jueves 18 de junio, a las 12 horas, oración ante el Santísimo Sacramento seguida de la Eucaristía (12.30 h).

Oratori Sant Felip Neri de Gràcia (església, c/ Sol, 2). Divendres 19 de juny (19.30 h), concert de violoncel sol, Bach & swing, a càrrec de Gheorghe Mo-

tatu Steurer. Aportació: 5 €. Informació: t. 650 009 755.

Vespres amb l'Acat. Dijous 18 de juny (19.30 h), pregarem junts per l'abolició de la tortura, per les seves víctimes i pels torturadors. Al monestir de Sant Pere de les Puel·les (c/ Anglès, 55). Per a més informació: t. 932 038 915, a/e: www.benedictinessantperepuelles.cat

Ana María Muñoz y editada por PPC. En el libro, de 400 pàgines a todo color y prólogo de José M. Rodríguez Olaizola, SJ, se ofrecen tres pasos: una breve biografía de cada santo, una escena relacionada con su vida y una pista para convertir la lectura en oración.

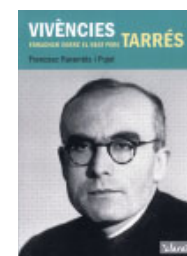

Pelegrinatges

Año jubilar teresiano. Peregrinación a Ávila, visitando las fundaciones de santa Teresa, Alba de Tormes, Salamanca, Burgos, Segovia y otros lugares relacionados con la vida de san Juan de la Cruz, y Garabandal (Cantabria). Del 20 a 27 de septiembre. Para más información y reservas: Apostolado Divina Misericordia, t. 934 261 622, c/e: adim.bcn@gmail.com

Llibres

Compañeros de Jesús. Un santo para cada día. Obra del P. Fernando Cordero, de la Congregación de los Sagrados Corazones, con ilustraciones de

Vivencias. Enraonar sobre el beat Pere Tarrés. De Mn. Francesc Raventós i Pujol, vicepostulador de la causa de canonització del beat Dr. Pere Tarrés i Claret.

Mn. Francesc Raventós ha anat publicat al setmanari *Catalunya Cristiana* una sèrie d'articles de records i vivències del que fou apòstol seglar, metge i sacerdot. Ara aquests 50 articles han estat recollits en el llibre titulat *Vivències. Enraonar sobre el beat Pere Tarrés* (Editorial Claret, 162 p.), amb pròleg de Mn. Manuel Valls Serra, rector de Sant Vicenç de Sarrià. Hi ha també una edició en castellà.

PALABRA Y VIDA

† LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Cardenal arzobispo de Barcelona

La precariedad laboral

El papa Juan Pablo II, en una de sus encíclicas sociales —la titulada *Laborem exercens*—, recordó un principio que la Iglesia enseña siempre: la prioridad del trabajo frente al capital. Este principio tiene plena actualidad en este tiempo de tanto paro y de tanta precariedad laboral.

Con motivo del pasado 1 de mayo, los movimientos obreros cristianos de Cataluña y Baleares y las delegaciones de Pastoral Obrera de las diócesis de Cataluña hicieron una declaración en la que reconocen que el paro baja en varias comunidades autónomas, entre ellas Cataluña. Sin embargo, detrás de esta noticia siguen habiendo más de 4.450.000

personas en paro. Y los cristianos presentes en el mundo obrero se preguntan: ¿qué hay detrás de este hecho? ¿Cuántos puestos de trabajo indefinidos se han destruido y han sido sustituidos por empleos precarios?

Estos movimientos denuncian que la precariedad laboral cada vez repercute más fuertemente en las personas, las familias y la sociedad. Incertidumbre, inseguridad e inestabilidad emocional y económica que derivan en problemas de salud físicos y psicológicos. Se produce también una dependencia de la familia y de entidades sociales y caritativas que impide tener un proyecto de vida personal.

Estos movimientos también constatan dificultades para ejercer la función educativa y de apoyo de la propia familia y un crecimiento de la pobreza, con las dificultades para vivir el trabajo con plenitud o el miedo constante a perderlo.

El papa Francisco se ha manifestado en varias ocasiones contra lo que él llama una «economía de exclusión».

En su exhortación programática titulada *Evangelii Gaudium* (n. 53) dice: «Así como el mandamiento de no matar establece un límite claro que asegura el valor de la vida humana, hoy tenemos que decir no a una economía de exclusión y desigualdad de ingresos. Es una economía que mata. Es increíble que no se haga noticia de que un viejo que se ve obligado a vivir en la calle, muere de frío, mientras que una bajada de dos puntos en la bolsa sí aparezca como titular.»

El trabajo es un derecho fundamental, no una limosna. Debemos hacer nuestra la causa de Jesús, que levanta siempre la persona humana en su dignidad; el trabajo debe

promover la humanización y la solidaridad.

No obstante las dificultades presentes, los cristianos en el mundo obrero invitan a actuar con esperanza. «Queremos recordar —dicen— que lo que somos es gracias a muchos hombres y mujeres conscientes de su dignidad obrera, que lograron muchos avances en el terreno laboral, sindical, social y cultural... Como cristianos y cristianas comprometidos en el mundo del trabajo, estamos convencidos de que no nos equivocaremos nunca cuando nos ponemos al lado de las personas que más sufren la explotación laboral, la discriminación y el paro, y queremos reafirmarnos en este compromiso.»

Sería urgente —lo he dicho muchas veces— que se pudiera llegar a un pacto de todas las fuerzas sociales del Estado para iniciar un proceso que llevara a unas iniciativas creativas para encontrar alternativas al paro, la pobreza y la desigualdad.

Nos jugamos la salud y el futuro de nuestra sociedad.

Seguiu-nos a les xarxes socials
www.esglesiabarcelona.cat

 [facebook.com/ArquebisbatdeBarcelona](https://www.facebook.com/ArquebisbatdeBarcelona)
 @arquebisbatbcn

També al Twitter del Cardenal
 @sistachcardenal